

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Nógrád Megyei Bíróság dr. Tományi Csaba ügyvéd (...) által képviselt B.T.Cs. (...) I. rendű és B-né Cs.Zs. (...) II. rendű felperesnek - Baktiné dr. Tóth Judit jogtanácsos által képviselt APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály (3530 Miskolc, Kandia u. 12-14.) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság

- az alperes 8529800622 iktatószámú határozatát, az APEH Észak-magyarországi Regionális Igazgatósága 5022211405 iktatószámú határozatára kiterjedően, megváltoztatja és az I. rendű felperes által 2001. évre fizetendő személyi jövedelem adó összegét 241.238.- forintra, az adóbírság összegét 120.619.- forintra, a késedelmi pótlék összegét pedig 139.998.- forintra leszállítja,
- az alperes 8529800358 iktatószámú határozatát, az APEH Észak-magyarországi Regionális Igazgatóság 5022210925 iktatószámú határozatára kiterjedően, megváltoztatja és a II. rendű felperes által 2001. évre fizetendő személyi jövedelem adó összegét 119.125.- forintra, az adóbírság összegét 59.563.- forintra, a késedelmi pótlék összegét pedig 69.133.- forintra leszállítja.

A fentieket meghaladóan a felperesek kereseti kérelmét *e l u t a s í t j a .*

Mindegyik peres fél viseli a saját perköltségét.

A perben feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincsen helye.

I n d o k o l á s :

A felperesek adózási kötelezettsége teljesítésének vizsgálatára 2001-2005. évekre szólóan személyi jövedelem adó adónemben, 2004. és 2005. évre vonatkozóan pedig százalékos egészségügyi hozzájárulás adónem vonatkozásában került sor adóellenőrzés elrendelésére.

A felperesek 2001. évben kezdtek új lakóház építésébe, így az erre az adóévre figyelembe vett bevételeik és kiadásai nem voltak egyensúlyban, azok mindkét adózónál forráshiányt mutattak.

Ennek alapján a 2001. adóévre vonatkozóan a felperesekkel szemben adóbecslés alkalmazására került sor, és ennek következtében az APEH Észak-magyarországi Regionális Igazgatósága Magánszemélyek és Egyéni Vállalkozók Ellenőrzési Osztálya 6 a 2007. július 20. napján kelt 5022211405 iktatószámú határozatával az I. r. felperes terhére 2001. évre vonatkozóan 661.238.- forint személyi jövedelem adó különbözetet állapított meg és kötelezte ennek az adókülönbözetnek, valamint 330.619.- forint adóbírságnak és 381.492.- forint késedelmi pótléknak a megfizetésére.

Ezt a határozatot az alperes a 2007. október 26. napján kelt 8529800622 iktatószámú határozatával helybenhagyta.

A II. rendű felperes terhére az elsőfokú adóhatóság a 2007. július 20. napján kelt 5022210925 iktatószámú határozatával 2001. évre 885.721.- forint személyi jövedelem adó különbözetet állapított meg, és kötelezte ennek az adókülönbözetnek, valamint 442.860.- forint adóbírságnak és 511.010.- forint késedelmi pótléknak a megfizetésére.

Ezt a határozatot az alperes a 2007. október 26. napján kelt 5529800358 iktatószámú határozatával úgy változtatta meg, hogy a személyi jövedelem adó különbözet összegét 497.833.- forintra, az adóbírság összegét 248.916.- forintra, a késedelmi pótlék összegét pedig 287.217.- forintra leszállította.

A külön-külön előterjesztett keresetleveleikben a felperesek a fenti határozatok hatályon kívül helyezését kérelmezték. Jogszabálysértésként jelölték meg, hogy a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést bizonyító adataik jogellenesen kerültek figyelmen kívül hagyásra.

Ilyen adat egyrészt, hogy a felperesek korábbi társasházi lakása ténylegesen 7.100.000.- forintért került értékesítésre az adóhatóság által elfogadott 5.000.000.- forint összeg helyett, így a 2.100.000.- forint összegű különbség a forráshiány összegét csökkenti.

Ugyanígy csökkenti a forráshiány összegét az 1998. évi ingatlan értékesítés is, ahol a felperesek 1.600.000.- forint összegű bevételekre tettek szert, amelyet az építkezéshez tartalékoltak.

Az alperes a keresetek elutasítását kérelmezte.

A bíróság a felperesek kereseti kérelme nyomán indult pereket egyesítette és a kereseti kérelmeket egy eljárásban bírálta el.

A felperesek kereseti kérelme részben az alábbiak szerint megalapozott, más részében viszont megalapozatlan.

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 109. § (1) bekezdése értelmében, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelre fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adóalapját is becsléssel állapítja meg. Mivel pedig a felpereseknél a 2001. évi bevételek és kiadások között eltérés volt (bevétellel nem fedezett kiadási többlet került megállapításra), erre tekintettel a becslés alkalmazására a fenti idézett jogszabályi rendelkezés alapján jogszerűen került sor.

Az Art. 109. § (3) bekezdése értelmében a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal bizonyíthatja.

Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát az adó megállapításhoz való jog elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja.

Ezekből a jogszabályi rendelkezésekből következően a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérés igazolására szolgáló adat akkor tekinthető hitelt érdemlőnek, ha annak valóságtartalma az adóhatóság által ellenőrizhető.

Az 1998. évi ingatlanértékesítésből származó bevétel kapcsán, az adóhatóság azt állapította meg, hogy nem áll rendelkezésre olyan adatszolgáltatás, amely igazolná, hogy a felperesek 1998. évben ingatlant értékesítettek volna.

A felperesek által hitelt érdemlő adatként megjelölt okirat sem az ingatlan értékesítésére vonatkozó adásvételi szerződés, hanem egy olyan megállapodás, amely azt rögzíti, hogy a megállapodás megkötésének napján a felek adásvételi szerződést kötöttek és ennek alapján került sor 1.600.000.- forint vételár kifizetésére.

A bíróság álláspontja szerint az 1998. évi ingatlanértékesítés hitelt érdemlő bizonyítása az adásvételi szerződés, vagy az adásvételi szerződés alapján az ingatlan-nyilvántartásban történt tulajdonjog átvezetés tényének az igazolása lett volna. Azonban ilyen hitelt érdemlő bizonyítást a felperesek ennél az ingatlanértékesítésnél nem ajánlottak fel.

Ezen túlmenően 1998. évi ingatlanértékesítésből származó bevételnek a 2001. évi kiadások fedezeteként történő figyelembevételéhez szükség lett volna annak hitelt

érdemlő bizonyítása is, hogy a vételár összege a felpereseknél 2001. évben még hiánytalanul rendelkezésre állt. Erre vonatkozó bizonyítékként a felperesek hozzátartozójuk tanúnyilatkozatát ajánlották fel, amely nyilatkozatban az szerepelt, hogy a felperesek a lakásukban őriztek otthon készpénzt, de annak összegére a tanú nyilatkozni nem tudott. A felpereseknek az adóellenőrzés során ezzel az ingatlanértékesítésből származó bevétellel kapcsolatos nyilatkozata és a később tett nyilatkozataik is egymásnak ellentmondóak, hiszen az adóellenőrzés megkezdésekor arról nyilatkoztak, hogy annyi megtakarított pénzük volt, hogy a 871.200.- forint összegű építési telek vételárát ki tudták egyenlíteni.

Ezekből az adatokból tehát nem vonható le olyan okszerű következtetés, hogy a felperesek 1998. évi ingatlanértékesítésből származó bevételt 2001. évig tartalékozták volna. De nem volt levonható olyan okszerű következtetés se, hogy ebből az ingatlanértékesítésből telek vásárlásra 2001. márciusában még 871.200.- forint megtakarításként a rendelkezésükre állt volna, mert ennek a tényét semmilyen egyéb adat nem támasztotta alá.

Az igaz, hogy a felpereseknek a megtakarításaikat nem volt szükséges bankbetétben elhelyezniük, de attól aki lakásépítési szándéka megvalósítása érdekében több éven keresztül készpénz megtakarítást őriz, okszerűen elvárható, hogy ezt olyan formában teszi, hogy a megtakarításának a gyarapítását, de legalább az inflációval szembeni értékmegőrzését biztosítsa. Ennek alapján lehet azt mondani, hogy életszerűtlen az az adózói magatartás, amely a megtakarítást éveken keresztül hagyja elértéktelenedni azzal, hogy a készpénzt otthon tárolja ahelyett, hogy annak kamatozó elhelyezését biztosítaná.

Ugyanígy nem sikerült a felpereseknek hitelt érdemlő adatokkal igazolniuk azt, hogy 2001. évben kiadásaik fedezésére a közeli hozzátartozóiktól részesültek volna különböző készpénz juttatásban.

Más a helyzet a felperesek B. Sz. P.u. 4/a. II. lh. I.em. 2. ajtószám alatt volt lakásingatlanának értékesítéséből származó vételárral. Az adásvételi szerződés tanúsága szerint ugyan ezt az ingatlant a felperesek a kölcsönösen kialkudott 5.000.000.- forint vételárért értékesítették, amely vételár részükre úgy került megfizetésre, hogy a szerződés megkötésének napján a vevők 2.100.000.- forintot fizettek ki, míg a fennmaradó rész kiegyenlítéséhez egyrészt munkáltatói lakásvásárlási kölcsönfedezetet, önkormányzati vissza nem térítendő lakásvásárlási támogatást ajánlottak fel és vállalták, hogy az ezt követően fennmaradó vételár részletet készpénzben kiegyenlíti.

Ez az adásvételi szerződés 2001. március 19. napján kelt. Ezzel szemben viszont rendelkezésre áll egy ügyvéd által ellenjegyzett okirat, amelynek tanúsága szerint a felperesek az ingatlan vevőivel a vételárát, kölcsönös kialkudás után, 7.100.000.- forintban állapítják meg és ebből az összegből foglaló címén 2001. március 9. napján 2.100.000.- forint átadásra került.

Ezek között az okiratok között meglévő ellentmondás a vevők tanúkenti meghallgatásával sem volt feltárható, a szerződést készítő és ellenjegyző ügyvéd meghallgatására pedig nem kerülhetett sor, mert részére a titoktartási kötelezettség alól a vevők a felmentést nem adták meg.

Az azonban, hogy az adásvételi szerződésben szereplő 5.000.000.- forintos vételárral szemben a felperesek a lakásukat ténylegesen 7.100.000.- forint összegért értékesítették a vevőknek megállapítható egyrészt a 2001. március 9-i foglalóról készült okirattól, másrészt pedig abból az átvételi elismervény elnevezésű okirattól, amely 2001. július 20. napján került kiállításra, ugyancsak ügyvédi ellenjegyzéssel. Ebben az okiratban a felperesek arról nyilatkoznak, hogy a vevők a lakásingatlan 5.000.000.- összegű vételár hátralékát hiánytalanul megfizették. Vételár hátraléknak pedig csak az összeg tekinthető, ami az adásvételi szerződés aláírásával egyidejűleg nem került kiegyenlítésre. Az adásvételi szerződés szövege szerint ugyan ez csak 2.900.000.- forint lett volna, a foglalóról készült okirat figyelembe vételével azonban megállapítható, hogy 2.100.000.- forintos foglalót követően, a 7.100.000.- forintos vételárhoz képest, a vevők vételár hátraléka valójában 5.000.000.- forint volt, és az átvételi elismervény aláírásával a felperesek ennek az 5.000.000.- forintos vételár hátraléknak a teljes kiegyenlítését ismerték el.

Mindezek alapján a bíróság álláspontja szerint a felperesek hitelt érdemlő adatokkal igazolták azt, hogy 2001. évben ingatlanértékesítésből összesen 7.100.000.- forint bevételre tettek szert. Ezzel szemben azonban az adóellenőrzés a részükre ilyen bevételként csak 5.000.000.- forintot számolt el, ezért a fennmaradó 2.100.000.- forint a felperesek között egyenlő arányban elosztva 2001. évi bevételként elszámolandó.

Ennek következtében az I. rendű felperes összevont adóalapjának összege 1.050.000.- forinttal csökkent, amely összeg teljes egészében a 40 %-os adósáv alá tartozott, így az I. rendű felperes 2001. évi személyi jövedelem adó különbözete 420.000.- forinttal mérséklődött.

A II. rendű felperes összevont adóalapjának összege is 1.050.000.- forinttal mérséklődött, ebből az összegből 557.082.- forint esett a 40 %-os adósávba, így az adómérséklődés összege egyszer 230.833.- forint, a fennmaradó rész pedig a 30 %-os adósávba, az erre eső adóösszeg pedig 147.875.- forint.

A személyi jövedelem adó különbözet csökkenése következtében szükséges volt az adóbírság és késedelmi pótlék összegének a csökkentése is.

A felperesek ugyan valamivel nagyobb mértékben lettek pernyertesek, mint pervesztesek, a bíróság a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 81.

§ (1) bekezdésébe foglalt rendelkezés alapján még is úgy határozott, hogy mindegyik peres fél viseli a saját perköltségét, mert az alperesnél a jogi képviselési munkadíjon felül jelentős összegű utazási költség perköltség is felmerül, továbbá az alperesnek másodfokú eljárásban 5.000.- forint összegű perköltsége is megállapításra került.

A perben feljegyzett kereseti illetéket egyrészt a alperes pervesztességének arányban álló mértékben a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. § alapján viseli az állam az alperes személyes illetékmentessége folytán, a felperesek pervesztességével arányos részt pedig a fenti jogszabályi rendelkezés alapján azért, mert a felperesek személyes költségmentesség kedvezményében részesültek.

Az ítélet elleni fellebbezési jogosultság kizárása a Pp. 340. § (1) bekezdésén alapul.

Balassagyarmat, 2008. május 29.

Dr. Takács László sk.
bíró